18/01/2020

Το θαύμα του Αγίου Αθανασίου που τον “έχρισε” πολιούχο

/ Ορθόδοξες Προβολές

Μία από τις πολλές πραγματικές ιστορίες που λαμβάνουν χώρα με πρωταγωνιστές Αγίους οι οποίοι με θαυμαστό τρόπο παρεμβαίνουν στην ζωή μας ατομικά ή κοινωνικά, αναφέρεται στο βιβλίο του Γεωργίου Χατζηγεωργίου ”Ιστορία της Παιανίας και των Ανατολικά του Υμηττού Περιοχών”. Η αφηγήτρια αυτής της όμορφης ιστορίας, είναι μία γυναίκα που την έζησε ως παιδούλα.

Αυτό το θαύμα ήταν και ο λόγος που ο Άγιος Αθανάσιος έγινε ο Πολιούχος και προστάτης του χωριού Λιόπεσι και κατόπιν, της μετέπειτα Παιανίας.

«Στον Άη Θανάση πήγαιναν οι παππούδες μας για να λειτουργηθούν. Τότε, πριν χτιστεί το χωριό (εννοεί προ του 1690) δεν ήταν άλλη εκκλησία εκεί γύρω. Εκεί κοντά στα τέλη του 17ου αιώνα όλος ο κόσμος στην περιοχή, πήγαινε κι έπαιρνε νερό στο πηγάδι του Άη-Θανάση, γιατί δεν υπήρχε άλλο. Στο ίδιο πηγάδι πότιζαν και τα άλογα τους οι Τούρκοι. Εκεί έπλεναν τα ρούχα των Τούρκων και τα δικά τους οι Έλληνες. Γύρω από το πηγάδι υπήρχαν δώδεκα πολύ παλιές γούρνες για πλύσιμο και για πότισμα. Τις θυμάμαι όταν ήμουν ακόμη μικρή. Οι γιαγιάδες μας, συνεχίζει η αφηγήτρια, όταν ήταν γιορτή, χόρευαν γύρω από εκείνο το πηγάδι. Οι Τούρκοι είχαν διατάξει μία φορά τον χρόνο να μαζεύονται εκεί οι νέες και να χορεύουν μπροστά τους. Ήθελαν να δουν ποια κορίτσια ήσαν όμορφα για να τα πάρουν. Τα βάσανα όμως των κοριτσιών που χόρευαν γύρω από το πηγάδι, μπρος στα μάτια του Τούρκου, τα έβλεπε ο Άη Θανάσης. Αυτοί όμως δεν τον λογάριαζαν. Για πολύ καιρό οι Τούρκοι είχαν απαγορεύσει να ανάβουν οι παππούδες μας τα καντήλια του. Κάποιο βράδυ, ο Άγιος φανερώθηκε στην προγιαγιά του Θανάση Χριστόδουλου και της είπε : «Γιατί μένει η εκκλησία θεοσκότεινη; Να μου ανάβετε κάθε μέρα τα καντήλια». – «Πώς να τα ανάψω αφού είναι οι Τούρκοι»; – «Να πας και να μη φοβηθείς», είπε ο Άγιος. Από τότε πήγαινε αυτή ή ο γιος της νύχτα για να κάνει τη χάρη του. Περνούσαν μέσα από τα άλογα των Τούρκων που έμεναν εκεί κοντά. Τα άλογα χλιμίντριζαν και τα σκυλιά γαύγιζαν, αλλά οι Τούρκοι δεν τους έβλεπαν. Ένα βράδυ είδαν τον Χριστόδουλο και του έριξαν. Η σφαίρα όμως εξοστρακίστηκε, γύρισε πίσω και σκότωσε τον Τούρκο που τον τουφέκισε…».

Πηγή: Ανέστης Βλάχος